

faaet en anden Udgang af sin Virksomhed som Minister, nemlig som Varetager af den almindelige Befolknings Rettigheder, af den almindelige Valgret, i Stedet for at skabe en Kirkeforfatning, som gør Kirken til en Stat i Staten, medens den skulde staa paa sin egen Grund og ikke skulde behøve at søge Statens Støtte. Jeg er i øvrigt bange for, at hvis man gennemfører disse Lovforslag uden Ændring og derved grundlægger Kirkeforfatningen, vil man skabe en stadig Strid mellem Kirkens Bestyrelse og den kommunale Forsamling. De vil ikke kunne enes om disse Spørgsmaal, og jeg tror ikke, at det i det lange Løb vil blive til Menighedsraadenes Fordel, at alle disse økonomiske Spørgsmaal inddrages under dem. Det vil uvægerlig føre til, at ogsaa vi Socialdemokrater maa til at deltage i Valg til Menighedsraadene, og det vil føre til, at de økonomiske Spørgsmaal bliver fremtrædende ved disse Valg, medens det dog vel har været Meningen, at de kirkelige Spørgsmaal skulde være de fremtrædende. Jeg tror ikke, at Kirken er tjent med den Ordning, og jeg vil derfor henstille, at vi faar det ordnet saaledes, at Kommunen faar, hvad dens er, og at Menighedsraadet blot beholder de egentlige kirkelige Forhold under sig.

Kammersgaard: Forslaget til Lov om Folkekirkens Lønningsvæsen udenfor København er det omfangsrigeste af de 9 Lovforslag, der er blevet forelagt ved denne Lejlighed. Det indeholder 93 Paragraffer i alt, og det er selvsagt, at et Lovforslag af det Omfang maa indeholde en Mængde Enkeltheder, der bedre egner sig til Behandling i et Udvalg end til Omtale her i Tinget ved en første Behandling. Jeg skal derfor indskrænke min Omtale til nogle enkelte Bemærkninger, idet jeg slet ikke føler mig fristet til at komme ind paa den kirkepolitiske Side af Sagen efter den Debat, der allerede har fundet Sted.

De i Lovforslagets første Afsnit foreslaaede Lønninger for Præster har som bekendt ifølge Meddelelser i Pressen voldt en ikke ringe Misfornøjelse indenfor Præstestanden, idet Præsterne ved denne Lejlighed havde ventet at faa deres Kaar forbedret. Det har vakt en ikke ringe, og jeg kan sige ikke for Præstestanden i Almindelighed smigrende, Opmærksomhed ud over Landet, at Præsterne gennem deres Fagforening — Præsterne har jo ogsaa nu en Slags Fagforening — har valgt netop dette Tidspunkt til at udtrykke deres Misfor-

nøjelse med Lønningerne. Ganske vist synes Sindene nu at være faldet til Ro for et Par Aars Tid, men at en Misfornøjelse og en stærk Misfornøjelse er til Stede indenfor Præstestanden, kan man ikke være uvidende om. Naar jeg siger, at det har vakt en for Præstestanden ikke smigrende Opmærksomhed ud over Landet, at man netop har valgt dette Tidspunkt til at fremsætte Krav om højere Lønninger, saa maa man huske paa, at Lønningerne nu gaar ned, ja, at store Dele af Arbejderklassen jo er tvunget ud i en Lockout, for at Arbejdsgiverne kan fremtvinge Lønedsættelser. Naar saa hertil kommer, at Landets økonomiske Bæreevne for Tiden er spændt — ja, jeg vil ikke bruge meget stærke Udtryk, men nøjes med at sige: meget haardt for, kan det synes ret uforstaaeligt, at Præsterne saaledes højlydt har givet deres Mishag til Kende. En Undskyldning synes jeg dog, de har, nemlig i den Omstændighed, at den højtærede Kirkeminister har fristet Præsterne — og at de, som mange andre dødelige, er faldet for Fristelsen, er da forstaaeligt, vi har jo som bekendt alle „Adams Kød og Klæder paa“ — jeg tænker her paa de ikke faa Gange, den højtærede Kirkeminister har stillt Præsterne en Lønningsforbedring i Udigt eller i alt Fald udtalt sin Sympati for en saadan Forbedring. Det faar nu være, som det vil; vi vil fra vor Side for Tiden være ubønhørlige paa det Omraade, og under Udvalgsbehandlingen vil vi anvende al vor Indflydelse for at forhindre, at en Lønningsforhøjelse for Præsterne finder Sted ved denne Lejlighed.

I Afsnit D, der handler om Præstegaarde, Præstegaardsjorder o. s. v., tildeles der Menighedsraadene en betydelig større Indflydelse paa disse Tings Vedligeholdelse o. s. v., end de hidtil har haft. Som Menighedsraadsmedlem — jeg har været Menighedsraadsmedlem, siden vi fik den første Lov om lovordnede Menighedsraad — har jeg mangeaarig Erfaring for, hvor uheldig den hidtidige Ordning har været. Jeg har haft Lejlighed til her i Tinget at give min Misfornøjelse med Ordningen af disse Ting til Kende, og jeg synes endog, den har været saa uheldig, at jeg paa Forhaand næsten vilde være tilbøjelig til at tro, at en hvilken som helst anden Ordning var bedre end den, vi har. Hvorvidt nu den højtærede Minister her har truffet det rette med disse nye Bestemmelser, vil der jo blive Lejlighed til at drøfte nærmere i Udvalget. Adskillige af dem synes mig til-